

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: J. Š., zast. Mgr. Dagmar Rezkovou Dřimalovou, advokátkou, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2008, č. j. 7 Ca 355/2006 - 56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna zástupkyni stěžovatele, Mgr. Dagmar Rezkové Dřimalové, advokátce, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, **se s t a n o v í** ve výši 1600 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností brojil žalobce (dále také „stěžovatel“) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2008, č. j. 7 Ca 355/2006 - 56, (dále jen „napadený rozsudek“), jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2006, č. j. P-420-16/2006. Tímto rozhodnutím nebyla stěžovateli poskytnuta jednorázová peněžní částka podle ust. § 4 odst. 2 zákona č. 203/2005 Sb., o odškodnění některých obětí okupace Československa vojsky Svazu sovětských socialistických republik, Německé

demokratické republiky, Polské lidové republiky, Maďarské lidové republiky a Bulharské lidové republiky (dále jen „zákon o odškodnění“).

V žalobě žalobce nesouhlasil se zjištěným skutkovým stavem, kdy podle tohoto zjištění mělo dojít k jeho zranění pádem ze žebříku. Ve skutečnosti byl zraněn vojáky sovětské armády. Popsal skutkový stav tak, že přijel dne 22. 2. 1991 na základě předchozí domluvy do obce Kuřivody k vojákově J., s nímž se znal. Tento mu měl uhradit dlužnou částku za koupený videopřehrávač. Přijel se svojí manželkou před dům, který tento voják obýval. Před domem byla skupinka vojáků sovětské armády, k nimž přistoupil, avšak bezprostředně byl udeřen ze zadu do hlavy, spadl na zem a upadl do bezvědomí. Když se probíral, okolo postávali vojáci sovětské armády, on ležel v bolestech na zemi a žádal o přivolání lékaře a policie. Nato jej dva vojáci zvedli a hodili na nějaký předmět. Potom zůstal ležet do příjezdu lékaře a policie. S tím, že měl spadnout ze žebříku nesouhlasí, že žádného žebříku nespádl, u domu takový žebřík ani nestál. To byla zřejmě účelová verze samotných sovětských vojáků. Dva svědci vypověděli ve prospěch žalobce tak, že byl udeřen uniformovanými vojáky a poté se skácel k zemi. V žalobě navrhl doplnit dokazování opětovným výsledkem svědků, které vyslechl žalovaný, a dále výsledkem dalšího svědka, V. N..

O žalobě rozhodl městský soud napadeným rozsudkem. V odůvodnění rozsudku obsáhle rekapituloval rozhodnutí žalovaného, shrnul žalobu a vyjádření žalovaného k ní, a dále zrekapituloval obsah správního spisu. Podle obsahu spisu měl být žalobce dne 22. 2. 1991 zadržen jako pachatel vloupání do domku čp. 218 v obci Kuřivody. Přistavil si žebřík k balkonu v 1. patře a byl pravděpodobně vyrušen zde bydlícím vojákem. Při slézání žebříku žalobce spadl na zem a utrpěl velmi těžké zranění. Věci připravené k odcizení měly hodnotu asi 400 Kč. Proti žalobci bylo zahájeno trestní stíhání pro trestný čin krádeže podle § 247 odst. 2 trestního zákona, později byl skutek překvalifikován na přestupek. Řízení o přestupku bylo z důvodu promlčení posléze zastaveno. Zavinění úrazu žalobce ze strany příslušníků sovětských vojsk nebylo zjištěno, trestní stíhání proti žádnému z nich zahájeno nebylo. Z lékařské zprávy Ústřední vojenské nemocnice vyplývá, že úraz byl způsoben pádem ze žebříku z výšky asi 4 metry. Z vyšetření CT mozku vyplývá, že na jednotlivých řezech mozkovou tkání nejsou patrné patologické změny, na skeletu nejsou patrné traumatické změny. Výsledkem očního vyšetření byl nález odpovídající věku.

Městský soud poukázal na příslušná ustanovení zákona o odškodňování, vložil jejich obsah a dále se zabýval zjištěním a posouzením skutkového stavu věci. Dospěl k závěru, že žalovaný dostatečným způsobem zjišťoval skutkový stav, podklady k němu označil za dostatečné, a podle názoru městského soudu existující a také zohledněné podklady dostatečně odůvodňují právní závěr žalovaného, že úraz, který utrpěl žalobce, nebyl způsoben příslušníkem či příslušníky okupačních armád. Ve spojení s příslušnými podklady městský soud zejména zdůraznil, že po důkladném lékařském vyšetření bylo patrné, že se incident tak, jak jej popisoval žalobce, nemohl odehrát. V lékařské zprávě ze specializovaného pracoviště (nervové oddělení Ústřední vojenské nemocnice) není žádná zmínka o patologických, ale ani o traumatologických změnách na hlavě, ani v očním pozadí. Z tohoto pohledu se tak skutková verze žalobce a svědecká výpověď jeho manželky o tom, že byl udeřen do hlavy, což byl úder tak silný, že po něm ztratil vědomí,

jeví jako vysoce nepravděpodobná, k incidentu došlo 22. 2. 1991, do ošetření specializovaného pracoviště Ústřední vojenské nemocnice byl podle lékařské správy žalobce přijat 1. 3. 1991, a neuplynula tedy dlouhá doba, aby takový závažný úraz hlavy nebyl při podrobném diagnostickém vyšetření zjištěn. Rovněž je vysoce pravděpodobné, že pokud by žalobce byl na tomto specializovaném pracovišti s tak závažným úrazem hlavy, byla by o tom zmínka v lékařské zprávě i znaleckém posudku. Svědek K. pak vypověděl, že nemůže říci, zda vojáci žalobce uhodili, neboť byl vzdálen (asi 10 metrů). Za této situace by tak podle názoru městského soudu bylo další dokazování nadbytečné, neboť na shora uvedeném skutkovém zjištění, které pramení z archivních pramenů a lékařské zprávy, by již nemohlo nic změnit. Proto soud dokazování nedoplňoval výsledkem uvedených svědků ani svědka dalšího. Ze shora popsanych důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku brojil stěžovatel kasační stížností, odůvodněnou ustanovenou zástupkyní. V odůvodnění kasační stížnosti zrekapituloval obsah rozhodnutí žalovaného, vyjádřil s ním nesouhlas, a zopakoval svoji verzi zranění, obdobně jako to učinil v žalobě. Doplnil, že jeho napadení viděly další osoby, manželka stěžovatele, paní J. Š., pan B. K. a pan V. N., a uvedl, že podle jeho názoru měli být soudem vyslechnuti. Dále stěžovatel poukazuje na rozpor ohledně údajného přestupku spočívajícího v tom, že stěžovatel měl vniknout neoprávněně do domu č. p. 218 v obci Kuřivody pomocí žebříku. Z dopisu Úřadu pro řešení důsledků pobytu sovětských vojsk na území ČSFR, č. j. 494/92, ze dne 29. 6. 1993, vyplývá, že správní řízení u Obvodního úřadu pro Prahu 6 proti žadateli, tj. stěžovateli, bylo zastaveno z důvodu promlčení přestupku, kterého se měl dopustit tím, že neoprávněně vnikl do domu jiného s cílem řešit své obchodní záležitosti. Stěžovatel má však k dispozici přípis Odboru vnitřních věcí Obvodního úřadu m. č. Praha 6, ze dne 25. 3. 1996, kde je uvedeno, že správní řízení proti němu bylo zastaveno podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (tzn., že řízení bylo zastaveno proto, že skutek, pro nějž je vedeno řízení se nestal, nebo není přestupkem). Z výše uvedeného tak podle stěžovatele vyplývá, že jeho těžká zranění byla dne 22. 2. 1991 způsobena jednáním vojáků sovětské armády, tak, jak stěžovatel od počátku uvádí. Kasační stížnost podal s odkazem na § 103 odst. 1 písm. a), b) a d).

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, v němž uvádí, že ve správním řízení shromáždil písemné podklady poskytnuté Vojenským historickým archivem, Národním archivem a archivem Ministerstva vnitra, které jednoznačně vypovídají o tom, že úraz, který utrpěl stěžovatel, nebyl způsoben příslušníky spojeneckých armád. Podle písemností tehdejší Veřejné bezpečnosti z roku 1991 bylo se stěžovatelem v souvislosti s incidentem zahájeno trestní stíhání pro trestný čin krádeže, později překvalifikované na řízení o přestupku. Z lékařské zprávy, kterou vypracoval dne 11. 1. 2003 znalec v oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, MUDr. M. D., CSc., se potvrzuje, že dne 22. 2. 1991 stěžovatel utrpěl při pádu ze žebříku zlomeninu obratle, poškození míchy, zlomeninu žeber a levé lopatky a že byl zraněn těžce. Ani tímto posudkem nebylo konstatováno, že by zranění bylo způsobeno zaviněním jiné osoby. I v propouštěcí lékařské zprávě ze dne 22. 5. 1991 MUDr. D. se uvádí, že žalobce dne 22. 2. 1991 v ebrietě spadl ze žebříku z výšky asi 4 metry. V žádné lékařské zprávě se nepotvrzuje poranění hlavy stěžovatele. Nebyl uváděn ani otok, ani odřenina hlavy. Je tedy zřejmé, že incident se nemohl odehrát tak, jak stěžovatel uvádí. Žalovaný připomíná, že v písemném vyličení události sám stěžovatel uvedl, že poté, co byl dvěma muži hozen na nějaký předmět, po dlouhé době

přijeli policisté, se kterými hovořil ohledně auta. Byl tedy při vědomí a mohl již tehdy policistům sdělit, že byl napaden a zraněn sovětskými vojáky. Dále stěžovatel uvedl, že když ležel ve vojenské nemocnici v Praze, navštívil jej vyšetřovatel policie z České Lípy, který s ním sepsal protokol. Je tedy nepochybné, že i tehdy mohl stěžovatel do protokolu uvést, že byl zraněn sovětskými vojáky, nikoliv že spadl ze žebříku. Věc šetřil v letech 1992 a 1993 již Úřad pro řešení důsledků pobytu sovětských vojsk na území ČSFR. V dopise Úřadu č. j. 494/92-C ze dne 12. 11. 1993, adresovaném stěžovateli, se mimo jiné také poukazuje na skutečnost, že se snaží uvést celou záležitost do pohledu, že si nemohl zranění způsobit sám a že tedy muselo být způsobeno příslušníky sovětských vojsk. To je v rozporu s výpovědí, kterou učinil před orgány činnými v trestním řízení. Z toho je patrné, že stěžovatel před orgány, které věc prošetřovaly, vypovídal o vzniku svého zranění, a že tedy orgány činné v trestním řízení neposuzovaly zranění žalobce pouze na základě účelového tvrzení sovětských vojáků, ale i na základě výpovědi učiněné v tomto řízení samotným stěžovatelem. Stěžovatel vytýká soudu prvního stupně, že nevyslechl navržené svědky. K námitce, že městský soud měl vyslechnout svědky J. Š., B. K. a V. N., žalovaný poznamenává, že v řízení před správním orgánem navrhl stěžovatel výsledky pouze paní Š. a pana K., oba byli vyslechnuti, a jejich sdělení nic nevypovídá o vzniku těžkého zranění, které žalobce utrpěl, nýbrž pouze o úderu do hlavy, po kterém se měl skácet k zemi. Objektivně zjištěné poranění hlavy žalobce nebylo nikdy v žádném lékařské vyjádření zaznamenáno. Svědci, jak sami uvedli, další vývoj situace neviděli, ani nebyli na místě přítomni. Hodnověrnost přípisu Odboru vnitřních věcí Obvodního úřadu m. č. Praha 6, ze dne 25. 3. 1996, kde je uvedeno, že správní řízení proti žalobci bylo zastaveno podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, nelze již vzhledem ke skartačním lhůtám přezkoumat. Z úředního záznamu o šetření pracovníka Úřadu pro šetření důsledků pobytu sovětských vojsk na území ČSFR (úřední záznam z června 1993) však bylo zjištěno, že „mu byl zapůjčen k nahlédnutí přestupkový spis, z jehož obsahu vyplývá, že pan Švýcarský byl 3x předvolán k řízení, avšak ani jedenkrát si nevyzvedl na poště předvolání a k nařízenému jednání se nedostavil. Poté bylo rozhodnuto bez jeho přítomnosti v tom směru, že se správní řízení proti němu zastavuje z důvodu, že tento přestupek je promlčen. Skutkově se přestupek dotýkal té skutečnosti, že pan Š. neoprávněně vnikl do bytu jiného s cílem odejmout zde věc, jež byla předmětem jejich vzájemného obchodu. Otázka jeho zranění řešena nebyla, neboť nebyla předmětem skutku a vychází se z faktu, že si je způsobil sám. Pokud by je způsobil příslušník sovětských vojsk, pak jeho trestní odpovědnost musela řešit Vojenská obvodová prokuratura Litoměřice.“ Vzhledem k uvedenému je žalovaný přesvědčen, že Městský soud v Praze rozhodl správně a v souladu s příslušnými právními předpisy, když žalobu stěžovatele zamítl, neboť veškeré shromážděné písemné materiály spolehlivě dokazují, že sice ke zranění stěžovatele v poměrně závažném rozsahu došlo, nikde však z nich nevyplývá, že by mu toto zranění způsobili příslušníci okupačních armád. Žalovaný proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud, kromě výše rekapitulovaných zjištění žalovaným a Městským soudem v Praze, a tvrzení stěžovatele, zjistil následující relevantní skutečnosti.

Dne 15. 2. 2006 bylo na základě podání stěžovatele zahájeno žalovaným správní řízení ve věci poskytnutí jednorázové peněžní částky za zranění s trvalými následky,

které podle vlastního vyjádření stěžovatel utrpěl dne 22. 2. 1991, a způsobili mu jej vojáci sovětské armády. Způsobení zranění stěžovatel v žádosti popsal obdobně jako později v žalobě (viz výše provedenou rekapitulaci). K žádosti přiložil několik písemností – lékařskou zprávu oddělení pro nemoci nervové Ústřední vojenské nemocnice, bez uvedení data vyhotovení, kde se zejména uvádí, že žalobce dne 22. 2. 1991 spadl ze žebříku z výšky asi 4 m, a byla zjištěna ve zprávě popisovaná zranění, dále zprávu MUDr. L. B. z neurologického oddělení Ústřední vojenské nemocnice Praha o ambulantním vyšetření ze dne 28. 1. 2005 pro diagnózu 242, poranění nervového kořene hrudní míchy, dále dopis JUDr. H. S. za Kancelář Poslanecké sněmovny ze dne 2. 4. 1996, v němž se uvádí, že po prostudování zapůjčených písemností je s politováním nucena vyjádřit názor, že odškodnění dle usnesení vlády ČSFR č. 822 ze dne 19. 12. 1991, nelze přisvědčit, neboť v průběhu jak trestního, tak přestupkového řízení nebylo prokázáno, že utrpěný úraz byl způsoben cizím zaviněním, dále dopis Úřadu pro řešení důsledků pobytu sovětských vojsk ze dne 12. listopadu 1993, č. j. 494/92-C, adresovaný žadateli, v němž se uvádí, že žádost blíže nedoložil, proto byl od Policie ČR v České Lípě vyžádán vyšetřovací spis č. j. VV 295/941, z jehož obsahu vyplývá, že si žadatel své zranění způsobil sám, při pádu ze žebříku opřené o balkon domu č. 218 v obci Kuřivody; zavinění úrazu ze strany příslušníků sovětských vojsk nebylo zjištěno a proto proti nim nebylo zahájeno trestní stíhání, dále dopis Úřadu pro řešení důsledků pobytu sovětských vojsk na území ČSFR ze dne 29. 6. 1993, č. j. 494/92, z něhož vyplývá, že správní řízení u Obvodního úřadu pro Prahu 6 proti žadateli bylo zastaveno z důvodu promlčení přestupku, kterého se měl dopustit tím, že neoprávněně vnikl do domu jiného s cílem řešit své obchodní záležitosti – otázka zavinění jeho zranění dne 22. 2. 1991 tímto správním řízením řešena nebyla. Žalovaný správní orgán si vyžádal za účelem zjištění úplného a skutečného stavu věci archivní materiály z Vojenského historického archivu v Praze, Národního archivu v Praze a archivu Ministerstva vnitra. Skutečnosti, které z nich zjistil, vyhodnotil v odůvodnění svého následného rozhodnutí o neposkytnutí jednorázové peněžní částky. Vzhledem k tomu, že z dochovaných materiálů nebylo zřejmé, že zranění žalobce ze dne 22. 2. 1991 zavinili vojáci sovětské armády, vyzval žalovaný žalobce, aby sdělil adresy dvou svědků, kteří mohou být ohledně jeho zranění dne 22. 2. 1991 vyslechnuti. Jako svědky uvedl žalobce svoji manželku, paní J. Š., a dále pana B. K.. Paní J. Š. k průběhu napadení žalobce a jeho zranění uvedla, že byla incidentu přítomna, s manželem (žalobcem) autem přijeli do obce Kuřivody, manžel zastavil, vystoupil z auta a přistoupil k mužům v uniformách sovětské armády (bylo jich asi 5-6). Jeden z uniformovaných mužů žalobce udeřil rukou do hlavy. Má za to, že v ruce držel nějaký předmět, neví co to bylo. Manžel se skácel k zemi a zůstal ležet. Ona křičela, aby zavolali doktora. Dva muži k ní přisedli do auta, s tím že jedou pro doktora, odvezli ji do její chalupy a pokračovali v jízdě. Druhý den jí volali z nemocnice v České Lípě, že manžel leží na ARO. Svědek B. K. vypověděl, že viděl jak pan Š. přijel do Kuřivod, vystoupil z auta a napadli jej vojáci v uniformě sovětské armády. Bylo jich 5 – 6. Nemůže říci, jestli ho jeden nebo dva uhodili. Nemíchal se do toho, a proto ani neví, jak celá událost pokračovala dál. Další dokazování žalovaný neprováděl a na základě takto zjištěného skutkového stavu ve věci rozhodl.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. a neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlídnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

V projednávané věci se jedná o posouzení, zda stěžovatel splnil či nesplnil podmínky, které zákonná úprava pro uplatnění, a také prokázání, nároku, předepisuje.

Oprávněnou osobou podle zákona o odškodnění (§ 2 odst. 1) je fyzická osoba, která:

- a) byla v období od 20. srpna 1968 do 27. června 1991 zraněna nebo znásilněna příslušníkem některé z okupačních armád nebo civilní osobou zdržující se na území Československa v souvislosti s pobytem okupačních armád,
- b) byla zraněna nebo znásilněna na území Československa,
- c) v době zranění nebo znásilnění byla československým občanem,
- d) za zranění nebo znásilnění příslušníkem některé z okupačních armád nebo civilní osobou zdržující se na území Československa v souvislosti s pobytem okupačních armád nebyla odškodněna podle jiného právního předpisu.

Podle § 3 zákona o odškodnění mají oprávněné osoby nárok na poskytnutí jednorázové peněžní částky (dále jen "nárok"), jestliže jsou občany České republiky; podmínka občanství České republiky se považuje za splněnou, pokud občanství trvá ke dni podání žádosti o poskytnutí jednorázové peněžní částky.

Podle § 4 odst. 2 zákona o odškodnění celkový nárok osob oprávněných podle § 2 odst. 1 a 2 tohoto zákona činí:

- a) 70 000 Kč, zanechalo-li zranění nebo znásilnění trvalé následky,
- b) 30 000 Kč v ostatních případech.

Podle § 5 odst. 2 zákona o odškodnění lze nárok prokázat lékařskou zprávou, úmrtním listem, svědeckou výpovědí nejméně dvou svědků nebo jiným způsobem.

Městský soud v Praze se po provedeném řízení v napadeném rozsudku ztotožnil se závěry žalovaného, že veškeré shromážděné materiály s ohledem na časový odstup od události dostatečně spolehlivě vypovídají o tom, že sice ke zranění žalobce v poměrně závažném rozsahu došlo, nijak z nich však nevyplývá, že by mu daná zranění způsobili příslušníci okupační sovětské armády. Proto žalobce nesplňuje podmínku pro přiznání odškodnění podle § 2 odst. 1 zákona o odškodnění, a napadené správní rozhodnutí tak bylo vydáno po právu.

Stěžovatel v kasační stížnosti převážně znovu opakuje svůj pohled a popis, jak k jeho zranění došlo, dovolává se toho, že městský soud měl znovu vyslechnout již správním orgánem vyslechnuté svědky s tím, že navrhl výslech ještě jednoho dalšího svědka. Dále pak poukázal na rozpor stran ukončení přestupkového řízení, které proti němu bylo v daných souvislostech vedeno.

Pokud jde o stěžovatelovu verzi, jak k jeho zranění došlo, k tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že zjištěný skutkový stav, shromážděné a provedené důkazy, ani podle jeho názoru stěžovatelem uváděnou verzi nepotvrzují. Shodně jako městský soud je Nejvyšší správní soud toho názoru, že žalovaný v dané věci dostatečným způsobem zjišťoval, zda o incidentu existují v archivech dostatečné podklady, přičemž některé z těchto podkladů předložil sám žalobce. Existující podklady byly dohledány a i podle názoru Nejvyššího správního soudu dostatečně odůvodňují závěr žalovaného, a stejně tak i potvrzující závěr městského soudu, že úraz, který utrpěl žalobce, nebyl způsoben příslušníkem či příslušníky okupačních armád. Výpovědi svědků hovoří o údajném fyzickém napadení, jeden ze svědků potom konkrétněji hovoří o úderu rukou (možná i s nějakým předmětem) do hlavy a „skácení se“ k zemi. Z lékařské zprávy lze mít za prokázané, že tento úder (úder do hlavy) nemohl stěžovateli způsobit poranění páteře, míchy a žeber, popisované v lékařské zprávě. O případném poranění hlavy se v lékařské zprávě vůbec nehovoří. Stěžovatel sice opakovaně uvádí, že ke zranění došlo v důsledku toho, že jej dva muži zdvihli ze země a hodili na záda na nějaký předmět, kde bezmocně ležel do příjezdu policie a sanitky, tuto skutečnost se však stěžovateli nepodařilo nijak prokázat.

Namítá-li stěžovatel, že měli být soudem znovu vyslechnuti svědci, kteří vypovídali před správním orgánem, a dále že měl být vyslechnut ještě třetí navržený svědek, i tady se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s městským soudem, a to v tom, že za této situace by bylo další dokazování nadbytečné, neboť na shora uvedeném zjištění, které zejména pramení z archivních pramenů a lékařské zprávy, by již nemohlo nic změnit.

A konečně pokud jde o poukaz stěžovatele na rozpor stran ukončení přestupkového řízení, které proti němu bylo v daných souvislostech vedeno, je Nejvyšší správní soud toho názoru, že ani případná skutečnost, že řízení o přestupku bylo ve vztahu ke stěžovateli ukončeno z důvodu § 76 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, by sama o sobě, ani ve spojení s ostatními zjištěními a důkazy, nemohla vést k prokázání, že ke zranění došlo tak, jak popisuje stěžovatel. Navíc se jedná o námitku, k níž Nejvyšší správní soud nemůže přihlížet, s ohledem na to, že namítaná skutečnost byla uvedena poprvé až v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že neshledal, že by městský soud v napadeném rozsudku pochybil, když žalobu zamítl a rozhodnutí žalovaného vyhodnotil jako odpovídající zákonu. Žalovaný správní orgán, jak Nejvyšší správní soud sám zjistil a ověřil z obsahu správního spisu i z obsahu jeho samotného rozhodnutí, postupoval při zjišťování skutkového stavu velmi pečlivě, důsledně, a neopomenul žádný podklad, který by mohl přispět k objektivnímu zjištění skutkového stavu věci. O tom navenek zejména svědčí pečlivost a detailnost, s jakou žalovaný přistoupil k odůvodnění svého rozhodnutí. Městský soud v Praze potom obdobně důsledně a pečlivě jak samo rozhodnutí žalovaného,

tak i postup, který jeho vydání předcházela, přezkoumal, a v rozhodnutí ani v řízení žalovaného neshledal nejen nezákonnost, ale ani procesní vady, které by mohly mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Městský soud přitom zcela správně zohlednil, že při zjišťování skutkového stavu u tak odlehlých událostí, jaké upravují zákony o odškodnění, jde vždy o to, shromáždit zejména původní důkazy (podklady), z nichž bude daný skutkový stav pokud možno co nejspolehlivěji zjištěn, a ačkoliv je bezesporu v mnoha případech nutné vycházet i z výpovědí svědků, kteří mohou osvětlit určitou událost, pokud ve věci existují nezpochybněné důkazy původní, které tvoří logicky uzavřený celek, svědecké výpovědi jen k některým okolnostem věci je bez dalšího nemohou zpochybnit.

Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Vzhledem k tomu, že zástupkyně stěžovatele, Mgr. Dagmar Rezková Dřimalová, byla ustanovena soudem, platí odměnu za zastupování stát. Odměna byla přiznána za dva úkony právní služby po 500 Kč za každý úkon [první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a podání doplnění kasační stížnosti podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s ustanovením § 9 odst. 2 téže vyhlášky, celkem tedy 1 000 Kč], a náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky po 300 Kč, celkem tedy 1600 Kč. Odměna stanovená zástupkyni stěžovatele bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. února 2009

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu